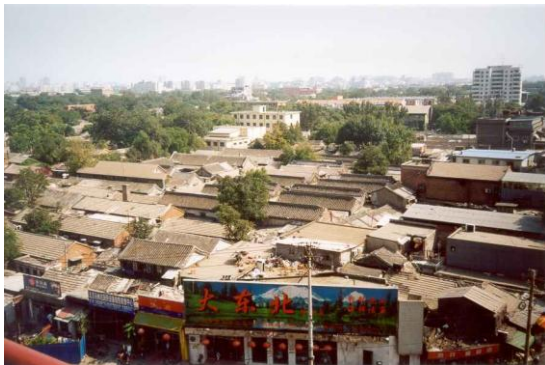

ČÍNA 2002

Letos jsem se rozhodl podívat se trochu dál a po všech peripetiích (Botswana, Mexiko) mi nakonec vyšla Čína. A opravdu to stálo za to. Využil jsem zájezdu CK ESO s průvodkyní Silvií Stropovou.

6. 9. 2002 v 10.25 sraz na letišti Praha – Ruzyně a odlet byl v 11.55 směr Curych. V Curychu jsme byli v 13.10 a do 16.30 jsme čekali na přípoj do vytouženého Pekingu. Letiště v Curychu prochází renovací, takže nic moc, ale v 17.05 opouštíme Švýcarsko, bohužel je oblačno, takže výhled z okénka je jen na mraky.

7. 9. 2002 v 8.25 přistáváme v Pekingu po velmi krátké noci, což bylo způsobeno šesti hodinovým časovým posunem. (Nemají letní čas). Po všech procedurách na letišti si v 10.00 hodin měním americké dolary na čínské jüany (100 USD = 826 CNY) a v 11.00 hodin jsme na hotelu. Jsem hodně ospalý, ale musím to vydržet, neboť kdybych šel teď spát, tak budu v noci vzhůru a ještě další den bych byl malátný. Přesto si na hodinku lehám, neboť v letadle se spát nedalo. A ve 12.00 hodin první čínský oběd a hůlky. Ještě že mě má sestra přinutila se učit jíst hůlkami v době jejího zájmu o Japonsko. Sice po těch 15 letech mě ještě u prvního jídla chytila pak křeč do ruky, ale to bylo poprvé a naposled. Po obědě bylo líp, tak jsem si prohlédl pokoj. A měl jsem radost, neboť jsem měl výhled na Zakázané Město a hory za Pekingem. Holt 14. patro je 14. patro.

Po obědě jsme vyrazili na Hutong tour - projížďka starým Pekingem na rikše. Bylo to pěkné, a naštěstí jsem mohl sedět a jen se dívat. Ale ouha, zastavili jsme u velké Bubnové věže a už jsme ťapali nahoru. Ale stálo to za to, čekalo nás tam pár bubeníků a krásně nám zabubnovali. A pak ten žalostný pohled na Hutong. Peking se snaží Hutongů zbavit, neboť chce být moderním městem, a tak pomalu tyto

obrázky mizí a každý měsíc je Peking jiný, neboť stavební ruch tu je značný. Měli jsme možnost se do takového domku podívat, ale bylo to za doprovodu pouličního výboru (vy starší asi víte, co to bylo zač) a

do předem vybraného domku. Takže jsme měli žasnout, jak si Číňané dobře žijí. Večer jsem poprvé ochutnal kuřecí pařítek a hlavičku, tu

jsem však nemohl. Vydlabal jsem pouze mozeček.

8. 9. 2002 po snídani vyrážíme na náměstí Nebeského klidu neboli Tchien-An-Men. Proběhneme mauzoleum, ve kterém odpočívá velký vůdce lidové Číny Mao-Ce Tung. Je zajímavé, že i v době reforem se tady tvoří dlouhé fronty, nutno však přiznat, že fronta je dobře organizovaná a rychle postupuje. Na náměstí jsem poprvé v Číně smlouval, a to hlavně pohledy. Na začátku náměstí stojí krásná velká brána, která se nazývá Přední. Pak jsme se šli podívat do volně přístupné části Zakázaného Města a

podcházeli jsme pod portrétem velkého vůdce. Zajímavé je, že všude je jen Mao a žádní jiní významní komunističtí vůdcové. Já si pamatuji, že vedle Gottwalda se nosil Lenin, Marx a Engels, holt Čína je svá. Pak následoval fantastický oběd v budově Muzea Revoluce. Po obědě jsme se vypravili do Behai parku na krásnou procházku. Viděl jsem kvěst lotos a krásnou bílou dagobu postavenou na ostrůvku uprostřed laguny. Svezli jsme se i lodičkou. Viděli jsme Dračí

zed'. Musí se nechat, parky jsou krásné a malebné a všude v nich po ránu cvičí Číňané a

Číňanky bez ohledu na věk a postavení. Po této vyjíždce jsme navštívili kliniku, kde provozují tradiční čínskou medicínu. Bylo to velmi zajímavé a všechny choroby určovali z tepu, jazyka a očí. U všech stanovili přesné diagnózy. Po návštěvě této kliniky jsme odjeli

na rušnou ulici Wang Fu Ti, kde se nachází trh s jídlem. Tam už jsem se neudržel a ochutnal jsem larvy, ty byly moc dobré, pak jsem si dal cvrčky, no nic moc, na můj vkus byli velmi mouční. Pak na řadu přišli štíři a ty mi chutnali ze všeho nejvíce, i když jsem měl velké obavy. Pak jsem se s chutí zakusoval do chobotnic, následovali kobylky, ty byly hrozné v tom, že jsem ještě večer vytahoval ze zubů křídla a nožky a zakončil jsem tu parádu hadem. A pak na hlad jsem

si dal pořádné rizoto z lotosového květu. No konečně se podívejte sami, zda byste odolali. Večer jsem usínal s obavami, zda se ráno probudím, ale musím přiznat, že jsem neměl

s trávením po celý pobyt problémy.

9. 9. 2002 po snídani vyrážíme do Zakázaného Města. Tam je teda hromada Číňanů. Divím se, že je tam málo turistů. Dozvídám se, že Čína není turistickou destinací, neboť spousta cestovatelů se bojí strašáka komunismu. Já Čínu vřele doporučuji, nejen po stránce památek, ale také z důvodu velmi nízkých cen. Takže v Pekingu je pouze 8% zahraničních turistů, zbytek jsou zájezdy z čínského venkova, které ráno proběhnou mauzoleem, a pak

navštíví Zakázané Město. V Zakázaném Městě toho moc k vidění není,

myslím v interiérech, jsou tam instalované různé předměty z vykopávek a z různých dob a samozřejmě pár císařských trůnů a zařízené komnaty a ložnice císařovny a konkubín. Strávil jsem tam docela našlapané dopoledne. Po obědě jsme se jeli podívat

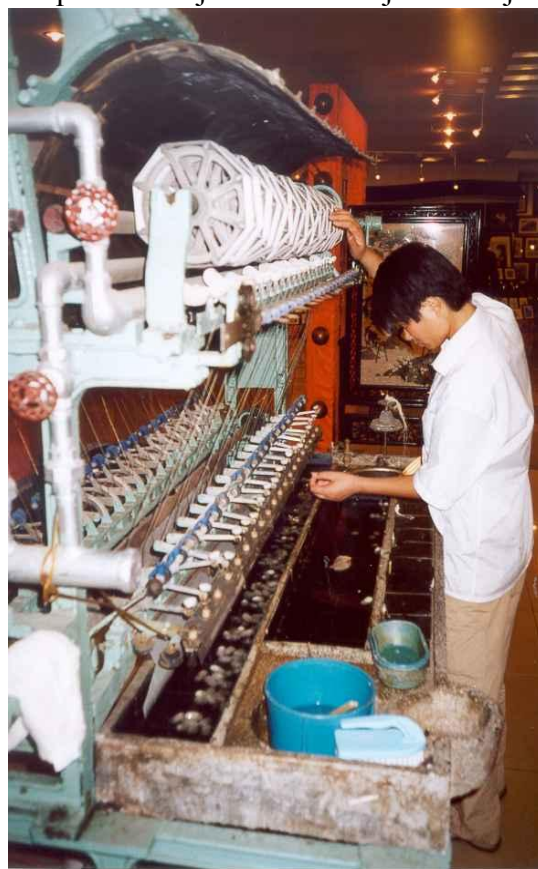
do manufaktury na zpracování zámotků bource morušového a na vznik hedvábí. To je totiž těmi zámotky podmíněno. Bylo to opět fascinující a velmi zajímavé a je

fakt, že hedvábí je hedvábí. Po exkurzi jsme se rozjeli do chrámu Nebes, kam se chodíval císař

jednou za rok modlit za úrodu. A tam jsme kupodivu našli bílé tváře a považte, mluvili docela srozumitelně. Byli to bratři Poláci. Hned se mi zatetelilo srdíčko. Tak daleko od domova a tak libá řeč. V chrámu Nebes již nebylo tak mnoho návštěvníků, takže i prohlídka byla příjemnější. Tam jsem

poprvé ve vzduchu viděl létat čínské papírové draky. Po prohlídce jsme se zastavili v tradiční čínské čajovně a podrobili se čínskému čajovému obřadu. Ochutnali jsme 5 druhů čaje: Ulong, zelený

s jasmínem,

černý

jednolistový,

černý s liči,

chryzantémový. Mně nejvíce chutnal zelený s jasmínem a musím říci, že i černý s liči byl lahodný. Byly to ty nejkvalitnější čaje, což jsem potom poznal při koupi zeleného s jasmínem. A večer jsem se těšil na představení Pekingské opery. Když jsme dorazili do hotelu, ve kterém byl sál, kde probíhají pro turisty představení, tak jsem byl trochu zklamaný, neboť jsem si připadal jak ve Sjezdovém sále Paláce kultury. Pak i při potlesku jsem měl takový divný pocit, že tleskám nějaké pětiletce než famóznímu výkonu čínských umělců. Holt asi jsem už tou dobou minulou poznamenaný. To však neubírá na kráse Pekingské opery. Musím říci, že během představení jsem tyto zvláštní pocity neměl. Herci měli krásné masky a kostýmy a se

svými těly a hlasy dokázali obdivuhodné kousky. Naštěstí bylo představení titulkováno do čínských znaků, tak bylo čitelné. Samozřejmě pod znaky běžel anglický překlad v latině. Pekingská opera zpravidla trvala několik dní, ba i týdnů. Nám předvedli 90 minutový sestřih. Jedná se většinou o lyrické motivy. My jsme viděli sebevraždu konkubíny z důvodu prohry jejího krále. Druhá ukázka byla o dívce, která za pomoci dobrých duchů ukradne ukradené peníze a těmi vykoupí svého bratra. No podívejte se na fotky, je to opravdu nádherná podívaná.

10. 9. 2002 už brzy ráno vstáváme,

abychom si prohlédli skvost Číny a to Velkou zeď. Cestou se ještě stavujeme na farmě, kde se chovají říční bezjádrové perlorodky. Máme si tipnout, kolik perel v jedné perlorodce je. Tipy zní kolem dvou až pěti a průvodkyně mi naznačuje, že bych měl přidat, říkám 29. Je jich tam 26 a já se stávám vítězem a mohu si jako první vybrat dvě perly. Vybírám si nafialovělou a narůžovělou, neboť jsou nejcennější. A pak už hurá, dobýváme Velkou zeď. Zeď jsem dobyl v Patalingu a musím říci, že ve mně zanechala hluboký dojem. Neubránil jsem se a nechal si zhotovit certifikát na zdi, i když pod zdi by mě přišel levněji. Zase bych neměl ale

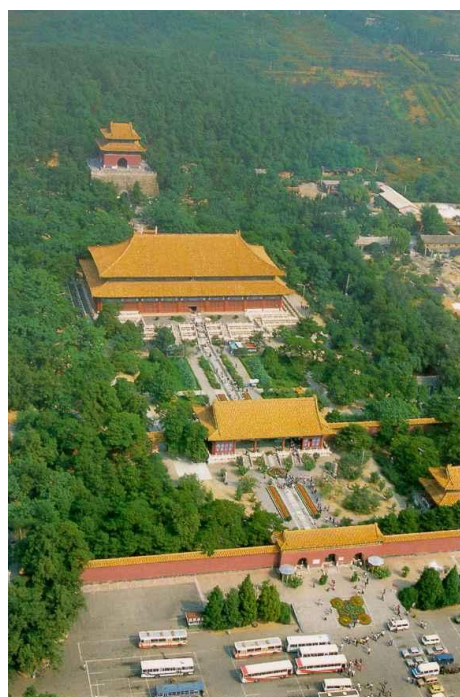

foto s Maem ve výšce 858 metrů nad mořem. Však pohleďte, je pravý, neboť má kulaté rudé razítko. V Číně snad ani jinou razítkovací barvu neznají. Co jsem si stačil všimnout, vše muselo být oraženo kulatým razítkem rudé barvy. Nu což, rudá je barva jejich.

Po návštěvě zdi nás opět čekal vynikající oběd, a pak jsme vyrazili k hrobkám dynastie Ming. Minuli jsme velké vodní dílo, které naplánoval velký Mao, a aby dodal lidem potřebný elán, sám začal kopat a vykopal 600 metrů, po něm museli všichni diplomaté vykopat stejný úsek. Asi to v Číně za dob kulturní revoluce nebylo jednoduché, avšak přehrada byla postavena a uvedena do provozu po půl roce, co Mao sáhl na krumpáč. Při té příležitosti se objevily hrobky. Dnes už je to turistická atrakce, takže vše je v naprostém pořádku a všude už je zeleň a asfalt, což v roce

1958 nebylo. Cesta k hrobkám je lemována kamennými sochami zvířat, vojáků a úředníků. Až na této fotce vidím, jaké mám velké břicho. Přes tuto tělesnou propozici jsem se snadno přehoupl svou vrozenou hbitostí a mrštností a ocitl jsem se v areálu hrobek. Popravdě řečeno byl jsem již trochu unavený, přece jenom po výstupu na Velkou zeď, tak jsem již plně nevládl pozorností, ale prošel jsem všemi branami i síněmi, vylezl na pagodu, již vidíte v dále a tam jsem se dověděl, že hrobka je neprobádaná a nepřístupná a leží v té zeleni vzadu. No a tak jsme se jeli kouknout do dílny na zpracování jadeitu. K večeri jsem si dal hrozno, které

jsem si koupil pod zdí, bylo dobré.

11. 9. 2002 Probouzím se do deště, ach jo, vypadá to, že bude pršet celý den, a taky že ano. Přesto absolvujeme návštěvu lamaistického a konfuciánského chrámu. Na první pohled to vypadá, že náboženství tady není stíháno; a dokonce konfuciánství je

schválené KSC (Komunistická strana Číny).

Lamaismus je tibetská forma buddhismu. Všude je cítit vůně zapálených vonných tyčinek, trochu se mi z toho motá

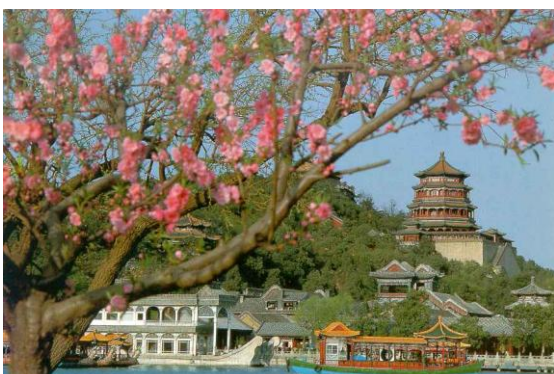
hlava a z oblohy stále prší, není to lijavec, ale drobný deštík. V konfuciánském chrámu si

kupuji kazetu s čínskou hudbou, ale mám problém. Chtěl jsem hudbu, kterou nám v chrámu předvedli, ale tu nemají, tak si vybírám jinou. Je příjemná a dobře se u ní usíná. Na obrázcích je vstupní brána a jeden z nespočetných pavilónků. A pak vynikající oběd v čínské zahradě a hurá na nákupy do Hedvábné uličky. No je to normální tržiště. Prohlédl jsem si je, a pak jsem dal přednost horké čokoládě v kavárně. Večer jsem vyrazil na tradiční pochoutku Pekingskou kachnu. Trošku mě to zklamalo, ale to jen proto, že jsem od toho hodně očekával. Večer našťěstí přestalo pršet. Všudypřítomný smog na chvíli zmizel (viditelnost však dobrá a dýchat se dalo bez problémů).

12. 9. 2002 Vyrážíme po snídani za symbolem Číny, za pandou velkou. Pandy si mě

hned obtočily kolem prstu, byl jsem jimi naprosto fascinován. Ony jsou takové líné a takové chundelaté. Na fotce vidíte i pandí, když se narodí. Krásnější je však v dospělém věku. Měli tam i menší kamarádky pandy malé. Panda si s ničím neláme hlavy. Váří se, když má chuť, sedne si a pustí se do bambusu. Moje volání na ně „pandí, pandí“

nebraly vůbec na zřetel. Přesto jsou moc roztomilé. Po obědě jsme jeli navštívit Letní palác. Tam se císař s dvorem uchyloval na léto. Asi podle názvu je to logické. V Letním paláci už byla zase početná skupina domorodců, tak se člověk mezi nimi proplétal. Letní palác je obklopen krásným parkem a umělým jezírkem. Na jezírku je nastálo ukotvená Mramorová loď

z roku 1888. Tuto loď nechala vyrobit císařovna Cchi-s'. Vzniklo to tak. Císařovna si chtěla nechat postavit letní altánek a její vojevůdci jí to rozmlouvali a nechtěli uvolnit peníze na stavbu s důvodem, že je potřebnější loďstvo (období opiových válek). Císařovna nakonec souhlasila a nechala si v Letním paláci vybudovat Mramorovou loď. Císařovna nikdy nesnášela loďstvo a vodu, avšak na této lodi se ráda oddávala svým kratochvílím. Bylo to opravdu jedno z krásných odpolední. Uviděl jsem tam na vlastní oči čínskou důmyslnost. Malé děti běhají s prostřihnutými kalhotami na zadku. Nemusím snad dodávat proč. A po té jsme vyrazili do Voňavých hor.

Tam se nachází sanatorium pro komunistické funkcionáře a je tam chrám Diamantové pagody. Tam jsem si mohl vyfotit Budhu i Hanga. Hang je strážce svatyně a disponuje hromy. A Budha v této podobě je Budhou budoucím. Podnikl jsem za nemalý peníz jízdu lanovkou na vrcholky Voňavých hor a měl jsem krásný výhled i na vzdálený Peking.

Abych si vylepšil chuť po Pekingské kachně, šel jsem večer na pečené krevety a můžu říci, že jsem si velmi pochutnal. Opravdu čínská kuchyně mi lahodila a byl jsem z ní nadšen.

13. 9. 2002 po snídani jsme vyrazili do 140 kilometrů vzdáleného přístavu Tchien Ťinu. Pluli jsme na lodi po přístavu a dokonce jsme vypluli za hráze, tudíž mohu říci, že jsem se plavil po Žlutém moři. K obědu jsme si dali arak, ti co luští, vědí, že je to lihovina z rýže. Můžu říci, že po třech panácích se velmi rychle dostavil pocit euforie, který ovšem po hodině byl pryč a bez následků.

Je to kvalitní 56% pití. Barvou a chutí připomínající slivovici. Pak jsme vyrazili do chrámu bohyně Milosrdenství. Prohlédli si i místní uličku udělali poslední nákupy a hurá do Pekingu. Večer jsem si stačil ještě dojít na vynikající nudle a uložil jsem se ke spánku.

14. 9. 2002 už jen zabalit a odletět domů. Seděl jsem u okénka a byl krásný výhled. Viděl jsem Velkou zeď, Ulánbátar, Novosibirsk, Volhu, hořící okolí Moskvy, Curych, kde jsme opět přestupovali a nakonec i rozsvícenou Prahu. Na letišti jsme dosedli v 21.50. A bylo to poprvé, co jsem zažil tak dlouhou sobotu, trvala pro mne 30 hodin. A to je vše, co jsem schopen teď napsat.